

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

เข้าสู่สมาธิภาวนาระดับขั้น

พระวัดนี้กำลังออกปฏิบัติ จะออกไปไหนมาไหนได้จักันเสียก่อนนะ จะไปทางไหน ถ้าไม่มีทิศมีทางไปหาอะไร ไปโกโรโกโส ถ้าไม่มีทิศมีทางแล้วโกโรโกโสไป จะไปทางนั้นมีจุดมุ่งหมายปั๊บๆ ส่วนมากพระวัดนี้ไปทางภาคเหนือมาก เอ้อๆ ให้ทันทีเรา จับกันใส่ไปด้วย ก็ทางภาคเหนือมีแต่ที่สงบสงัดนี่นะ เราก็เคยไปมาแล้วด้วย แล้วพ่อแม่ครูจารย์ว่าไกล่ที่เชียงใหม่ ภาคเหนือ พระที่เพชรน้ำหนึ่งสำเร็จมาจากภาคเหนือ น้อยเมื่อไร หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว หลวงปู่มั่น ออกจากภาคเหนือทั้งนั้นนะ เพราะป่าเขาลำเนาไพรเป็นที่สะดวกสบาย สงเสริมได้เป็นอย่างดี

นอกนั้นจะเป็นองค์ไหนบ้าง ที่ทราบชัดๆ ก็คือหลวงปู่ตื้อ นั้นเห็นใหม่ละ ยิ่งมากขึ้นๆ นะ นี่เพชรน้ำหนึ่งทั้งนั้นที่ว่าเหล่านี้ หลวงปู่ตื้อนี่อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ โอ้ย เหลืองอร่ามคล้ายกับทองคำนะ เราไปดูเอง หลวงปู่พรหม หลวงปู่มั่น หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว หลวงปู่ตื้อ ที่ภาคเหนือ ๕ องค์ ภาคนอกนั้นมีที่ไหน ภาคเหนือเป็นที่หนึ่งเลย เพราะฉะนั้นเวลาพระลาเราจะไปเที่ยว เราต้องถามซิไปทางไหนทิศไหน ส่วนมากวัดนี้ไปทางภาคเหนือ เราบอก เอ้อๆ ไป ว่างั้นเลย

นั่นละพระท่านผู้หาอรรถหาธรรม ท่านจะไปหาที่เหมาะสม สถานที่เหมาะสมในการบำเพ็ญธรรมก็คือในป่าในเขาที่สงบเงียบ นั่นเป็นที่สะดวกสบายในการบำเพ็ญธรรม พระที่เป็นเพชรน้ำหนึ่งมาจากภาคเหนือที่จำได้ตั้ง ๕ องค์ ไม่ใช่เล่นๆ นะ แล้วองค์ที่ชื่อเสียงโด่งดังๆ เสียด้วย นอกจากเพชรน้ำหนึ่งแล้วชื่อเสียงท่านโด่งดังขจรไปหมดที่ไหนก็ดี ท่านอาจารย์พรหมก็ดูเหมือนจะอยู่ทางแม่ปิ้ง หลวงปู่ขาว ดงขอด ท่านเล่าให้ฟัง ดงขอดไปทางอำเภอแม่แตงละมั้ง นี่มีแต่ป่าแต่เขาทั้งนั้นนะ อาจารย์พรหมก็อยู่ทางแม่ปิ้งละท่า

เวลาเราไปกราบเยี่ยมหลวงปู่แหวนนั้น มีฆราวาสเขาซื่อบอกสถานที่ที่ท่านอยู่ จากวัดดอยแม่ปิ้งไปทางตะวันออก หลวงปู่พรหมท่านมาพักอยู่ที่นี้ว่างั้น เราก็ดูที่นั่น เป็นป่าทั้งนั้นแหละ หลวงปู่ตื้อก็อยู่ทางเชียงใหม่เป็นประจำ รู้สึกว่าอยู่นานๆ ส่วนหลวงปู่แหวนก็อยู่จนกระทั่งมรณภาพ เพราะเป็นที่สะดวกสบาย อากาศปลอดโปร่งสำหรับธรรม เข้าใจใหม่ ปลอดโปร่งอย่างพวกเราไม่ได้นะ

พ่อแม่ครูจารย์มั่นพูดนี้ โอ้ย เราจะทะลักออกมาไอ้เรื่องหัวเราะ มันขบมันขัน ท่านพูด ท่านพูดเฉยนะ ไอ้เรามันดินตาย ทั้งๆ ที่ท่านสับอยู่มันก็เพลินไปกับคำสับนั้น อู๊ย นำฟังนะท่านพูดเฉย หากใครจะใช้กิริยาอย่างหลวงปู่มั่นนี้ เราที่ผ่านมารู้สึกว่ายังไม่

ปรากฏ ท่านพูดเช่นอย่างที่ว่านี่ ท่านพูดสบาย เฉย ใ้ผู้ฟังมันจะตาย เหมือนที่ท่านสับลงๆ แต่เฉยท่าน พวกเราผู้ฟังเลยจะตาย ท่านพูดถึงเรื่องกรรมฐานเรา ท่านว่า กรรมฐานอากาศ จะไปที่ไหนมีคนเคารพนับถือมาก ปีนโตเป็นเถาๆ มา แงงหม้อใหญ่ๆ มา ที่นี้อากาศดีนะโยม อากาศปลอดโปร่งดี แต่ท่านไม่หัวเราะนะ เรามันจะตาย ชี อากาศปลอดโปร่งดีนะโยม สะดวกสบายทุกอย่าง ถ้าไปที่ไหนอาหารการขบฉันขาดแคลน อ้อย ที่นี้อากาศทึบ หายใจไม่สะดวก วังนั้นท่านพูด แต่ท่านพูดเฉย ผู้ฟังมันจะตายช

พ่อแม่ครูจารย์มันพูดนี้จะไม่ไม่มีใครเหมือนนะ กิริยาที่น่าขบขันน่าหัวเราะท่านไม่หัวเราะนะ ท่านพูดเฉย ใ้เรามันตื่นตายอยู่ภายใน เรียงเป็นนิสัยลึง ท่านตีทางโน้น ทางนี้ยังสนุกตื่น ตื่นจะหัวเราะนะ ต้องบังคับจริงๆ ท่านพูดเฉย แต่เนื้ออรรถเนื้อธรรมนี้สับลงยาลง เป็นเครื่องสะตุดใจๆ ให้ตื่นเนื้อตื่นตัว มันต่างกันนะ เรานี้ไม่ได้ถ้ำลึงที่น่าขบขันมันหัวเราะก่อนแล้ว ยังไม่ได้พูดหัวเราะก่อนแล้ว แต่ท่านพูดเฉย มันขบขัน เท่าที่เราผ่านมาี้หลวงปู่มันนี้เป็นอันดับหนึ่งเลย ทุกอย่างการวางตัวกิริยามารยาทสวยงามหมดเลย

หลวงปู่ฉันนี่นุ่มนวล เหมือนช้างเดินลงทุ่งนา ท่านอาจารย์ฉันกิริยาอาการของท่านนุ่มนวล สำหรับพ่อแม่ครูจารย์มันนี่ไปอีกแบบหนึ่งที่ไม่ไม่มีใครเหมือน ที่ท่านจะพูดมีตลกขบขันอะไรนี้ไม่มีนะ แต่มีคนพูดตลกขบขันท่านก็หัวเราะด้วยเหมือนกัน แต่ท่านไม่หาพูดเรื่องขบขัน นอกจากอากาศโปร่งสบายดี ก็มีเท่านั้นละท่านตีพระ ครั้นเวลาสรุปลงแล้ว มันไม่ได้สะแตก เห็นไหมละ หยาบไหมท่านพูด คำว่าสะแตกนี้เป็นน้ำหนักของธรรมตีกิเลส เข้าใจหรือ ถ้าที่ไหนมีคนเคารพนับถือมาก ปีนโตเป็นเถาๆ มา แงงหม้อใหญ่ๆ มา โห ที่นี้ดีนะโยม อากาศปลอดโปร่งดี ถ้าที่ไหนอาหารการขบฉันขาดแคลน ที่นั้นอากาศทึบ หายใจไม่สะดวก เวลาท่านสรุปมานั้น มันไม่ได้สะแตก นั้นเห็นไหมละ จะว่าท่านพูดหยาบหรือนั้น มันไม่ได้สะแตก คือท่านพูดให้ถึงใจ คือธรรมถึงใจ ตีกิเลสให้ถึงกิเลส เข้าใจไหมละ

ท่านไม่ได้ไปเล็งนะว่าพูดหยาบคายเหมือนอย่างโลกถือกัน กิเลสมันสงวนตัวมัน กิเลสตัวหยาบคายที่สุด เวลาพูดออกไปแล้วจะไปโดนมัน มันก็หาว่าพูดหยาบคายอย่างนั้นอย่างนี้ นั้นละจอมปราชญ์พูดเห็นไหมละ เอาตัวอย่างมาอย่างพ่อแม่ครูจารย์มันนี้ เวลาท่านสรุปลงมา มันไม่ได้สะแตก ท่านว่า คำว่าสะแตกคือว่าเป็นน้ำหนักของธรรมตีกิเลสตัวเห็นแก่ปากแก่ท้อง ท่านไม่ได้ไปคิดถึงเรื่องความหยาบโลน หรือเอาเจตนาหยาบโลนมาพูดเหมือนประชาชน เหมือนโลกทั่วๆ ไป มันต่างกัน

หลวงปู่แหวนนี้เราไม่ได้ไปพักกับท่านนาน ไปพักพักค้างคืนเท่านั้น ไปกราบเยี่ยมท่านไปพักค้างคืน อื้อ ท่านรื่นเรียงมากนะละ รู้สึกท่านรื่นเรียง ตอนสุดท้ายนี้แหละ ต่อจากนั้นดูเราไม่ได้ไปอีกนะ งานถวายเพลิงท่านเราดูว่าไปก่อนวันถวายเพลิง เพราะตอนนั้นคนจะมาก เราไปก่อน ไปหาท่านตอนที่ว่าเอากันถึงพริกถึงขิงนั้น นี่ละตอนที่หายสงสัยเกี่ยวกับท่าน ท่านปรากฏชื่อสื่อนามทางด้านอรรถด้านธรรมมานาน เราจะว่าทิวีสุงก็สูงจรดเมฆนุ่นนะ ถ้ายังไม่เข้าถึงกันเสียก่อนยังไม่ลงง่าย ๆ นะ ถ้าว้าเชื่อก็ไม่เชื่อง่าย เอาเหตุเอาผลจับกันเลย ถ้างงเจอกันอย่างจ้ง ๆ แล้ว ลง ๆ ตลอดเลยที่นี้

อย่างหลวงปู่แหวนนี้ขึ้นไป ไปที่ไรคนรุ่ม ๆ พอเราไปปีบนี้ยังเป็นโอกาสของเขาที่เขาจะได้เข้ากราบเยี่ยมท่าน เพราะเราไปแล้วได้เข้าเลยนี่ ที่นี้ก็เลยไม่มีโอกาสที่จะพูดธรรมะอันลึกลับนั้นซี ก็พูดทั่ว ๆ ไปเสีย เวลาท่านเทศน์ก็เทศน์ทั่ว ๆ ไปเสีย วันนั้นจะเอาเพราะพยายามมันผิดพลาดมาสองหน หนที่สามจะเอาให้ได้ พอไปประชาชนเขามารถบัสใหญ่ ๆ จอดอยู่ โห่ยไม่ทราบวาก็คัน เต็ม เขาเข้าไม่ได้ อีตาหนูตัวเสือโคร่งใหญ่ เสือเทวทัตมันขวางกั้นอยู่นั้น มันต้องเป็นผู้ชี้ขาด จะเข้าหาท่านได้ไม่ได้อยู่กับมันคนเดียว ถ้าเราไปแล้ว โห่ย มันไม่ได้มาขวางแหละ มันกลัวมากอยู่นะ อีตาหนูกลัวเรามากจริง ๆ จะทำอะไรจะเป็นคนจัดแจงให้เรียบร้อย ๆ อย่างหนึ่งไม่เข้ามาใกล้เลย เรามาเราก็บึ่งเข้าเลย แต่ถ้าพบกับเราก็คต้องเป็นผู้บริการเราตลอด การเข้าหาท่าน

วันที่จะได้เอากันจ้ง ๆ ก็คือเวลาญาติโยม พอเราไปปีบเขารู้แล้วเขาก็รุมมาเลยเอาอย่างนั้นนะเราชี้แจงให้เขาทราบ ให้เอาตมาไปหาท่านเสียก่อน เข้าไปกราบท่านในกุฏิไม่นาน แล้วออกมาเอาตมาจะให้สัญญาแล้วค่อยเข้ามากราบเยี่ยมท่าน จะได้กราบเยี่ยมอย่างไม่ต้องสงสัยแหละ แต่ระยะนี้ขอเวลาสักหน่อยก่อน เอาตมาจะเข้าไปก่อนออกมาจะให้สัญญาแล้วค่อยมากกราบท่าน โห่ย เขาพอใจ พอว่าอย่างนั้นแล้วก็พริบกลับเลย เราก็อเข้าไปเลย พอเข้าก็ใส่เปรียงเลยเพราะเตรียมพร้อมมานานแล้ว มันผิดพลาดไปหลายหน ชื่อเสียงท่านโด่งดังขนาดไหน ดูเหมือนตั้งแต่เรายังไม่เกิด หรือยังเป็นเด็กก็ไม่ทราบ พอเข้าไปก็ใส่ปุ๊บเลยปัญหา เรียกว่าไม่ยกครุแหละ ใส่ปุ๊วะเลยท่านก็ผงออกมาเลยเทียว

เทียบเหมือนกับถ้ำน้ำใหญ่ ๆ นั้นแหละ องค์ท่านเองธรรมของท่านเองเหมือนกับถ้ำน้ำใหญ่ ๆ ที่บรรจุด้วยน้ำที่สะอาดสุดยอด วังนั้นเถอะ แต่น้ำนั้นไม่ได้เอาไปใช้ที่ไหน เป็นน้ำที่สำคัญมาก จะเอาไปใช้สู่มสู่มหัว ชะล้างอะไรสู่มสู่มหัวนี้ไม่เหมาะ ๆ ท่านจึงเก็บของท่านไว้ ธรรมอยู่ภายในใจของท่านเป็นธรรมที่สะอาดสุดยอดแล้ว ผู้ไปหาท่านก็สะเปะสะปะไปตามภาษาภาษา ท่านก็ต้อนรับแบบสะเปะสะปะไปอย่างนั้นแหละ วันหนึ่ง ๆ ผ่านไปแบบเดียวกันหมด ส่วนธรรมที่แท้จริงท่านไม่ได้นำมา

แสดง อยู่ถึงใหญ่ภายในใจ เก็บไว้อย่างนั้นแหละ ไม่ใช่ตั้งหน้าจะเก็บนะ ความพอดี หากมีอยู่ภายในใจของตนเอง ควรจะออกมาน้อยเพียงไร ธรรมะจะออกๆ ไม่ควร ออกจะออกหาอะไร น้ำเรียกว่าธรรม สมควรจะชะล้างอะไรกับน้ำอันนี้ สมควรกัน หรือไม่

วันนั้นไปก็ใส่ปุ๊วะกันเลยเถียวนะ พอเข้าไปกราบท่านแล้วปัญหาแรกขึ้นปั๊งเลย เที่ยว พอขึ้นปั๊บท่านตอบมาเลยทันที นั่นเห็นใหม่ละ คือปัญหานี้ได้ทั้งสองทางเลย ปัญหานี้ถ้าไม่รู้ถามไม่ได้ และถ้าไม่รู้ก็ตอบไม่ได้ นั่นฟังซิ เราจะไปหาในพระไตรปิฎก ไม่มี แต่หาในจิตจากภาคปฏิบัติมี อรรถัตตอรหันต์ท่านมีอย่างนี้ทั้งนั้น พอกราบเรียนถาม ประโยคแรกใส่ปุ๊วะเลย ท่านตอบมาผางเลย ๑๐ นาที เราเอานาฬิกาวงจับเวลาไว้ ใส่เปรี้ยวๆ ๑๐ นาที เราหายสงสัยแล้วนะ ท่านตอบมาเราหายสงสัยแล้ว พอท่านหยุด สงบชนิดหนึ่ง ได้โอกาส เพราะปัญหาข้อนี้เราหายสงสัยแล้ว ท่านตอบได้ถูกต้องแล้ว ข้อที่สองก็ขึ้นเลย ผาง ข้อที่สองสุดยอดนะใส่กัน

โ้ย้อ อันนี้พิลึกนะ เรียกว่าคว่างใส่กันเลย ใส่เปรี้ยวเลย ๔๕ นาทีฟังซิ ปัญหาแรกท่านตอบมา ๑๐ นาที เราก็อบายสงสัยแล้ว พอท่านสงบชนิดหนึ่งเราก็อบายขึ้นใหม่เลย ปัญหาข้อใหม่ ข้อที่สองนี่ละเอากันอย่างหนัก ท่านก็เปรี้ยวๆ จากนั้นต่อกันเรื่อย ฟุ้งๆ เราไม่ลืม ๔๕ นาที ตอนจะจบท่านบอกว่า เอ้า ที่พูดมาทั้งหมดนี้ ถ้าท่านมหาเห็นว่าที่ ไหนผิดไม่ถูกต้อง เอ้า คำนมา ท่านวาง ตัวแดงนะ อำนาจของธรรม นี่ละธรรม อำนาจของธรรมแสดงออกทางผิวพรรณวรรณะ วันนั้นท่านพอใจอย่างยิ่ง ธรรมะถึงใจท่าน ถึง น้ำเรียกว่าเปิดหมดเลยไม่มีเหลือละวันนั้น เอ้า เห็นว่าไม่ถูกต้องที่ตรงไหนให้ท่านมหา คำนมา ขึ้นเลยนะตอนจะจบ พอท่านว่าอย่างนั้นเราก็อบายว่า กระทบไม่ค้ำน กระทบหาธรรม อย่างนี้แหละ ท่านหัวเราะฮาๆ

แล้วยังมีอีกนะนั่น ท่านยังถามครูบาอาจารย์ ระบุชื่อเสียด้วยนะ แล้วองค์นั้นละ ได้คุยกับท่านแล้วยัง องค์นั้นละๆ องค์ไหนที่คุยแล้วเราก็อบายว่าได้คุยแล้วๆ เป็นที่น่าพอใจๆ เรื่อยไปละ รู้สึกว่าท่านรื่นเริงเอามากวันนั้น เพราะธรรมะประเภทนี้ท่านไม่ได้แสดงแก่ใครง่ายๆ เหมือนว่าถึงน้ำนี้ไม่ได้เปิดใช้เลย กักไว้ก็ปีก็เดือนตั้งแต่ท่านบรรลุ ธรรมมาไม่ได้ใช้ซะ ใครไปก็สะเปะสะปะๆ ก็เอาน้ำสะเปะสะปะชะล้างกันไป เอาน้ำขี้ ตมขี้โคลนมาชะล้างกัน น้ำจริงๆ ท่านไม่เอามา วันนั้นไปเราไขก๊อกใหญ่เลย คว่าหมด ทั้งถึงเลยวันนั้น เปรี้ยวๆ ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ได้พูดกันอีก

ถ้าลงเป็นอย่างนั้นนะ นี่เข้าถึงเต็มที่แล้ว สมมุติว่ามีใครไปฟ้องร้องท่านว่า ท่าน เป็นสังฆาปาราชิกนี้เราเฉยเลย ไม่สนใจนะ นั่นถ้าลงลงอย่างนั้น ลงถึงความจริงกัน แม้ท่านจะถูกฟ้องร้องเป็นสังฆาปาราชิกด้วยเหตุผลกลไกอะไร เราเฉยเลย ถ้าเข้าถึง

เป็นอย่างนั้น ธรรมภาคปฏิบัติเป็นอย่างนั้น ธรรมภาคปฏิบัติไม่เหมือนภาคปริยัติ ภาคปริยัติมีแต่ความจำลวนๆ เรียนไปเท่าไรๆ จำไปได้เท่านั้นๆ แล้วก็หลงลืมไปได้ๆ ส่วนภาคปฏิบัตินี้เวลารู้ที่ตรงไหนมันแน่ใจๆ ไม่เหมือนปริยัติ ปริยัติเราเรียนไปตรงไหน ความสงสัยมันแอบไปตามกัน บาปมีหรือไม่มี บุญมีหรือไม่มี นรกสวรรค์มีหรือไม่มี นิพพานมีหรือไม่มีน้ำๆ แอบอยู่นั้น ส่วนใหญ่เราเชื่อ แต่ส่วนย่อยมันไปแบ่งกันอยู่นะ มีหรือไม่มีน้ำ นั่นส่วนย่อยมันแอบ

บางรายยกไปหมดเลย ไม่เชื่อเลยหมดตัว คนนั้นจม ผู้ที่ส่วนใหญ่มีความเชื่อ แต่ส่วนย่อยคือกิเลสมันแอบ มีหรือไม่มีน้ำ ส่วนใหญ่เชื่อแล้วนะ แต่ส่วนย่อยมันไปแบ่งกัน บาปมีหรือไม่มีน้ำ นรกสวรรค์มีหรือไม่มีน้ำ ส่วนใหญ่เชื่อแล้วนะ แต่ส่วนย่อยมันก็ไปแบ่งกัน จากนั้นก็นิพพานมีหรือไม่มีน้ำ ส่วนใหญ่เชื่อแล้วว่านิพพานมี แต่ส่วนย่อยมันไปแบ่งให้น้ำหนักการเชื่อพระนิพพานเบาลง ทีนี้พอรู้ภาคปฏิบัตินี้เต็มเหนี่ยวๆ เลย ไม่ว่าจะบาปบุญ นรกสวรรค์ พรหมโลก จนกระทั่งถึงนิพพาน จำไปหมดเลย หายสงสัย นี้เกิดจากภาคปฏิบัตินะ

ท่านจึงสอนไว้ว่า ศาสนาที่จะให้สมบูรณ์แบบ เป็นศาสนาที่สมบูรณ์แบบ ต้องมีปริยัติคือการศึกษาเล่าเรียน การศึกษาอบรมจากครูบาอาจารย์ก็มีปริยัติด้วย มีปฏิบัติอยู่ในนั้นด้วย ถ้าเรียนเพื่อความจดจำจริงๆ ก็มีแต่ปริยัติล้วนๆ เรียนมาแล้วออกไปปฏิบัติ อย่างเราไปฟังธรรมครูบาอาจารย์ทางภาคปฏิบัติอย่างหลวงปู่มนัสนี้ มันศึกษาในนั้นอบรมในนั้น เป็นภาคปฏิบัติในนั้นไปในตัว ปริยัติได้แก่การศึกษาเล่าเรียน แบบแปลนแผนผัง อย่างที่ว่าพระไตรปิฎกท่านจดจารึกมา ๓ ปิฎก พระสูตรตันตปิฎก พระวินัยปิฎก พระอภิธรรมปิฎก จบทั้งสามนี้เรียกว่าเรียนจบพระไตรปิฎก พระสูตร พระวินัย พระปรมาัตถ์ นี้เรียกว่าปริยัติ

ทีนี้นำธรรมที่เรียนนั้นออกไปปฏิบัติ ยึดธรรมที่เรียนมาเป็นแนวทางเดินก้าวไปตามนั้น ผลก็ปรากฏขึ้นมาๆ ทีนี้ปฏิบัติเป็นผลขึ้นมาแล้ว พอเป็นผลปรากฏขึ้นมาก็เป็นปฏิเวธแล้วนั่น คือดำเนินตามปริยัติเรียกว่าปฏิบัติ ผลที่เกิดจากการปฏิบัติเรียกว่าปฏิเวธ คือรู้แจ้งเป็นลำดับลำดับไป จนกระทั่งรู้แจ้งแทงทะลุหมดถึงนิพพาน เรียกว่าปฏิเวธ นี่ละศาสนาให้สมบูรณ์แบบ ต้องมีทั้งปริยัติ มีทั้งปฏิบัติ ปฏิเวธไม่ต้องบอกเป็นเงาเทียมตัว เพราะเป็นผลที่จะเกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติโดยแท้

ศาสนาที่จะให้สมบูรณ์แบบต้องมีทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ถ้ามีแต่เรียนเฉยๆ ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เด็กก็เรียนได้ ผู้ใหญ่เรียนได้ ผู้หญิงผู้ชายเรียนได้จำได้เหมือนกัน แต่กิเลสไม่ได้ถลอกปอกเปิก เพียงจำเฉยๆ เรียนด้วยปฏิบัติด้วย กิเลสจะ

ออกได้ในเวลาภาคปฏิบัติ ปฏิบัติไปๆ ก็เลสลอกปกเปิด ปฏิเวธๆ คือความรู้แจ้ง เป็นลำดับลำดับต่อกันไปเรื่อย ๆ

นี่เอาจากหัวใจเราที่เรียนปริยัติ ส่วนใหญ่เราเชื่อมรรคผลนิพพาน ที่นี้ส่วนย่อย มันมาแบ่งกันซิ เอ้ มรรคผลนิพพานมีหรือไม่มีนา นั่น ส่วนใหญ่เราเชื่อ ส่วนย่อยมันไป ดึงออกมา ที่นี้ความเชื่อมรรคผลนิพพานก็ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยซิ เพราะความสงสัยไป ดึงออกมา ความสงสัยคือกิเลส เพราะฉะนั้นเราถึงได้พูดว่า หลักใหญ่เราเชื่อมรรคผล นิพพานอยู่แล้ว แต่จะให้สมบูรณ์ยังไม่สมบูรณ์ มันยังสงสัยอยู่เล็กน้อยๆ เพราะฉะนั้น จึงว่ามีท่านผู้ใดก็ตามมาซึ่งบอกเราตามเรื่องแห่งธรรมทั้งหลาย มีมรรคผลนิพพานเป็น ที่สุด ว่ายังมีอยู่โดยสมบูรณ์แล้ว เราจะกราบบูชาท่านอย่างถึงใจ แล้วเจ้าของจะเอาตาย เข้าว่าเลย ให้ได้สำเร็จมรรคผลนิพพาน ถ้าเชื่ออย่างนั้นแล้ว เอา ตายเลย ต้องสำเร็จ ไม่ สำเร็จตายเท่านั้น สู้กันถึงขั้นตาย

มาหาพ่อแม่ครูจารย์มั่น เวลามาท่านก็เหมือนท่านมีเรดาร์จับนั้นแหละ มา ท่านจี๋เลยซิ เพราะเรามุ่งจุดนี้เรื่องมรรคผลนิพพาน ให้สมบูรณ์แบบในความเชื่อของเรา ว่ามรรคผลนิพพานมีจริง ๆ เต็มเหนี่ยวจากการได้ยินได้ฟังกับครูบาอาจารย์ทั้งหลาย จึง มุ่งเข้าไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านก็ใส่เปรี้ยวมาเลยเทียว เหมือนท่านเอาเรดาร์จับไว้ แล้ว ใส่เปรี้ยวๆ เราก็ไม่เคยคาดคิด มีแต่สงสัยว่ามรรคผลนิพพานมีหรือไม่มีน้ำ ครั้น เวลาท่านแสดง ท่านแสดงที่เราไม่เคยได้ยินได้ฟัง ท่านมาหามรรคผลนิพพานเหรอ จากนั้นก็ไล่ไปเลย ต้นไม้ภูเขาฟ้าแดดดินลมไม้ไช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส สิ่ง ทั้งหมดที่มีอยู่ทั่วแดนโลกธาตุนี้ ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่กิเลส กิเลส แท้ มรรคผลนิพพานแท้อยู่ที่ใจ ลงตรงนี้นะท่านสอน

ท่านจะไปหามรรคผลนิพพานที่ไหนไม่มี กิเลสก็ไม่มี มีอยู่ที่ใจของเรา เอา หา ลงตรงนี้ ให้ภาวนา กำหนดจิตตภาวนาฟาดลงตรงนี้ ท่านจะเจอทั้งกิเลสทั้งมรรคผล นิพพาน นั่นท่านใส่เอาอย่างนี้ ที่นี้เมื่อท่านเทศน์เต็มเหนี่ยวแล้วมันก็ลงเต็มที่ นั่นละ ออกมาจากท่านแล้วเดินไปยังไม่ถึงกุฏิเลย เพราะฟังอย่างถึงใจ เมื่อถึงใจแล้วเดินไปกุฏิ ก็ตั้งปัญหาถามเจ้าของทันทีเลย ที่นี้จะจริงไหม เราไปฟังธรรมะท่านจริงถึงใจเต็มที่แล้ว สำหรับตัวเราเองจะจริงไหมที่นี้ ทางนี้ตอบทันทีเลยซิเยว ต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น นั่นเห็นไหมละ ไม่จริงตายเท่านั้น เพราะฉะนั้นความเพียรมันจึงหนัก

เมื่อเชื่อมรรคผลนิพพานอย่างเต็มเหนี่ยวแล้ว การก้าวเดินด้วยความพากเพียร ของเราต้องหนักเต็มเหนี่ยวๆ เพราะมุ่งต่อแดนพ้นทุกข์ซึ่งเป็นของมีอยู่แล้ว สุดท้าย ปฏิบัติไปธรรมะละเอียดเข้าไปๆ ถึงขั้นธรรมะเป็นอัตโนมัติ ฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติแล้ว พระนิพพานประหนึ่งว่าอยู่ชั่วเอี่ยมๆ ที่นี้มรรคผลนิพพานมีหรือไม่มีไม่สนใจเลย อยู่

ชั่วเอื้อม ๆ นั้นมันปั่นใส่กัน กลางวันกลางคืนไม่ได้หลับได้นอน จนต้องได้บังคับให้นอน เวลามันเร่ง นี่ละธรรมชาติออกทำงาน เมื่อธรรมชาติมีกำลังฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติเหมือนกัน นะ แต่ก่อนมีแต่กิเลสทำลายสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติทุกหัวใจ แะบอออกมาตรงไหนมีแต่ กิเลสออกทำงานก่อนหมดโดยอัตโนมัติของมัน โลกหาไม่รู้ เราเองก็ไม่รู้ แต่ก่อนไม่คิด นะ

ทั้ง ๆ ที่กิเลสเต็มหัวใจเรานั้นแหละ แต่เราไม่รู้ว่ากิเลสทำงานบนหัวใจเราเป็น อัตโนมัติ แต่เวลาได้ธรรมประเภทนี้ขึ้นมา ธรรมประเภทนี้ถึงขั้นอัตโนมัติ สติปัญญา อัตโนมัติ ความเพียรเป็นอัตโนมัติหมุนตัวไปเอง ทีนี้เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วมันก็รู้ อ้อ นี่ที่ แต่ก่อนกิเลสเป็นอัตโนมัติ ทีนี้ธรรมะเป็นอัตโนมัติแล้วแก็กิเลสเป็นอัตโนมัติ เหมือนกัน มารับกันปีง่ทันที ก็รู้ขึ้นมาจากภาคปฏิบัตินั้นแหละ ทีนี้นิพพานอยู่ชั่ว เอื้อม ๆ คำผิดคว่ากฎอยู่นั้น ความเพียรหมุนตัว ๆ นี่ละเป็นอัตโนมัติ

ถึงขั้นนี้แล้วไม่ยอมรับยอมนอนง่าย ๆ นะมันเพลิน ลงเดินจงกรม พอก้าวเดิน จงกรมเท่านั้นไม่มีเวลาเวลาเข้าสายบายเย็น ไม่สนใจ หิวกระหายอะไรไม่สนใจ มีแต่ เข้าวังในพืดกันเหมือนนักมวยเข้าวังใน หมุนกับกิเลสอยู่บนหัวใจ ถ้าลงได้เข้าทาง จงกรมแล้วเท่านั้น ไม่มีที่จะตีมน้ำตีมท่า อะไรต่ออะไรไม่มี หมากพลูบุหรืออย่ามายุ่งว่า งั้นเลย ไม่มี มีแต่หมุนอยู่งั้น บทเวลาออกมาจากที่นั่นแล้ว เหตุที่จะออกก็คือมันก้าวขา ไม่ออก มันเพลี่ยเสียพอ ก้าวขาไม่ออก ก็เดินตลอดนี้ ถึงจะเดินช้าเดินเร็วมันก็เดินอยู่ อย่างนั้นจะให้ว่าไง

ทีนี้วันนี้ก็เดินวันไหนก็เดิน กลางคืนก็เดินกลางวันก็เดินมันก็เพลี่ยชี่ เวลาเดิน จงกรมกลางวันมันเพลี่ยแล้วก็มาพัก นี่ละเรื่องธรรมทำงานโดยอัตโนมัติ ฆ่ากิเลสเป็น อัตโนมัติเป็นอย่างนี้แหละ เดินจงกรมไม่ได้ตรงไปตามทางนะ คือตาของเราถ้าจิตไม่ ออกเสียอย่างเดียว ตาก็ฝ้าฟางไปหมด มีดมัวไปหมด ก้าวไปอย่างนั้นละ เดี่ยวโครม ครามเข้าป่า เอ้าถอยออกมาแล้วเดิน คือจิตมันไม่ยอมถอยมันอยู่ภายใน ทีนี้ตาก็ฝ้าก็ ฟาง เดินก็สะเปะสะปะไป โครมคราม

ถ้ามีคนไปดูเขาจะว่าพระองค์นี้มันเป็นบ้าหรือไ้ เขาจะว่าละ ตัวที่มันว่าเป็นบ้า ละคือตัวบ้าใหญ่เข้าใจไหมละ ทางนี้หมุนอยู่ฆ่ากิเลสอยู่ภายใน เดินไป ๆ โครมคราม กลางวันแสด ๆ นี่เอาผ้าคลุม เอาผ้าอาบน้าคคลุมหัวมัดติดคาง ไม่สนใจกับแดดกับฝน อะไรละ แต่ฝนนั้นสนใจอยู่ แดดไม่สนใจ ถ้าฝนตกที่ไรเห็นวังเข้าร่มทุกที่ไม่เห็นตากฝน เดินจงกรมวะ แต่แดดนี้สู้ตลอด จนกระทั่งมาถึงที่พัก มองเห็นกาน้ำน้ำไ้มันจะตาย เอา น้ำมาตีมน้ก็ล้นไม่ทันนี้ล้ล้ล้ล้ ๆ ขนาดนั้นนะ ตอนนั้นมันไม่มีอะไรเข้าไปยุ่ง ระหว่าง กิเลสกับธรรมพืดกันเท่านั้นเอง มีเท่านั้น จิตมันคิดไปทางไหนไม่มี มีแต่หมุนฆ่ากัน

ตลอด นี่เรียกว่าธรรมฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ ถึงขั้นเป็นอัตโนมัติเป็นอย่างนี้เอง เหมือนกิเลสทำลายสัตว์โดยอัตโนมัติของมัน ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมผัสอะไรกิเลสทำงานหมดเลย ธรรมไม่ได้ทำงาน ที่นี้เวลาถึงขั้นธรรมทำงานโดยอัตโนมัติแล้ว สัมผัสอะไรไม่สัมผัสอะไรเป็นอัตโนมัติของธรรมตลอดเวลา ฆ่ากิเลสไปอยู่อย่างนั้นตลอด ลืมวันลืมคืนลืมมีดลืมแจ้งไปเลย ไม่ได้ออกนะ

ที่นี้เวลามาเข้าที่พักมันจะก้าวขาไม่ออก มาเข้าที่พัก ร่างกายทั้งหมดก็อ่อนเพลีย ฝ่าเท้านี้ร้อนเหมือนไฟลน มันเดินอยู่ทั้งวันทั้งคืนเดินอยู่ตลอดมันจะไม่บางยังไง ฝ่าเท้า มันก็บางเข้าไปๆ ท่านว่าพระโสณะท่านเดินจงกรมฝ่าเท้าแตก แต่ก่อนเราก็ฟังธรรมตาไม่ถึงใจ เวลาเรียนปริยัติเห็นพระโสณะท่านประกอบความเพียรจนกระทั่งฝ่าเท้าแตก เราก็ฟังธรรมตา แต่พอมาถึงขั้นของเรานี้มันรับกันทันที ฝ่าเท้าของเรานี้มันร้อนเหมือนไฟลน นั่นมันจะแตกคือมันจะทะลุนะ ที่ให้มันแตกนี้มันไม่แตกละมันทะลุบางเข้าไปๆ ก็ไปถึงเนื้อ เรียกว่าฝ่าเท้าแตก

เวลาเรามาตั้งอยู่ที่ฝ่าเท้ามันร้อนเหมือนไฟลน เราก็ เอ๊ะ ฝ่าเท้านี้มันแตกเหวอ แล้วมาดูจริงๆ นะ เอาฝ่าเท้ามาดูจริงๆ ที่ไหนเอ๊ะ มันก็ไม่แตกมันเป็นยังไง พอเอามือลูบอย่างนี้ละ โอ๊ย มันเสียว เสียวเจ็บนะ ถ้าจากนี้แล้วมันจะทะลุถึงเนื้อ เรายังไม่แตก ส่วนพระโสณะท่านฝ่าเท้าแตก ลงกันทันทียอมรับ อ้อ ความเพียรฝ่าเท้าแตกเป็นความเพียรประเภทนี้เอง คือไม่มีหยุด หมุนตัวๆ เป็นอัตโนมัติ ฝ่าเท้าต้องแตกได้ นี้ยอมรับเลย แต่ของเรายังไม่แตก หากว่าเลยกว่านั้นไปอีกจะแตกเหมือนกัน มันเห็นชัดๆ แล้วมันจะไม่ยอมรับกันยังไงคนเรา เช่นว่าท่านเดินจงกรมฝ่าเท้าแตกเราเชื่อกันที่ ความเพียรประเภทนี้ฝ่าเท้าแตกแน่ ถ้ากิเลสไม่แตกก่อนฝ่าเท้าต้องแตก เพราะมันจะสู้อยู่ตลอดเวลา

พอกิเลสขาดสะบั้นไปแล้วมันก็หยุดใช้ใหม่ละ ความเพียรประเภทฝ่าเท้าแตกก็ไม่เป็น ฆ่าอะไร สู้กับอะไร กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว นั่น ไม่แตก นี่พูดจริงๆ ฝ่าเท้าเป็นแต่เพียงว่าเสียวๆ เท่านั้น เราลูบคลำดูฝ่าเท้าเราเสียวเจ็บ ยังไม่แตก แต่จะแตกคือมันจะทะลุถึงเนื้อ แล้วกิเลสแตกเสียก่อน พอกิเลสแตกแล้วฝ่าเท้าก็เลยไม่แตก ถ้าหากว่ารอไปกว่านั้นอีกแตกแน่ๆ ไม่สงสัย เพราะถ้าลงได้เดินไม่ยุ่งเวล่ำเวลาจนจะก้าวขาไม่ออกมันถึงจะหยุด ไม่ว่านั่งว่าเดินว่าอะไร ไม่มีเวล่ำเวลาเข้ามายุ่ง มีแต่กิเลสกับธรรมพืดกันอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นไปหมดแล้วหมด ที่นี้ไม่มีอะไรมายุ่งกวนเลย หมด

ท่านว่า วุสิต์ พรหมจริย กต กรณีย์ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว คือการประพฤติพรหมจรรย์ด้วยการฆ่ากิเลสได้สิ้นสุดลงแล้ว เพราะกิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดแล้ว กิจที่

ควรทำก็คือการฆ่ากิเลสได้ทำเรียบร้อยแล้ว กิจอื่นที่จะทำให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี หหมด ตั้งแต่ นั้นมาก็ไม่ปรากฏว่าท่านได้ละกิเลสตัวใดอีก พระอรหันต์พอกิเลสขาดสะบั้นลงไป เท่านั้นไม่มีจนกระทั่งวันนิพพาน ท่านไม่มีกิเลสตัวใดจะมาแฝงอีกเลย จึงเรียกว่ากิเลส หหมด ถึงการเทศนาว่าการเหมือนกัน ควรหนัก หนัก ควรเบา เบา บางที่เหมือนฟ้าถล่ม เสียงอรรถเสียงธรรมที่ออก คนทั้งหลายที่คลั่งกิเลสฟังนี้ว่าท่านเทศน์ดูเทศน์ดำเทศน์ อะไรมันต้องไปอย่างนั้น เพราะแนวทางเดินของกิเลสต้องไปแบบนั้น ส่วนธรรมท่าน ไม่ได้เป็น เป็นพลังของธรรมทั้งนั้นออกพุ่งๆ พุ่งออกหมดเลย เหมือนกับฟ้าดินถล่ม เหมือนจะกัดจะฉีกกันเลยเทียว นั่นละพลังของธรรม มันต่างกัน จะเอากิเลสตัวไหนให้ มาหยุดจิตใจให้มาโกรธให้มาเคียดแค้น ถ้ายังมีอยู่นั้นจะเรียกว่าสิ้นได้ยังไง ทำยังไงก็ไม่มี แต่เรื่องของธรรมนี้พุ่งๆ เลย นี่ละการปฏิบัติธรรม

ขอให้ท่านทั้งหลายได้ตั้งใจปฏิบัติ ให้ดูจิตตัวเองนะ ในโลกอันนี้ไม่มีอะไรยิ่งกว่า จิต จิตนี้เป็นธรรมชาติที่เด่นที่เดี่ยว ถ้าว่าทุกข์ก็มารวมอยู่ที่จิตถึงขนาดนอนไม่หลับเป็น บ้าไปก็มี เพราะทุกข์มาก ที่นี้มีความสุขการบำเพ็ญธรรมจิตสงบลงๆ จนอัศจรรย์ตัวเอง ก็มี ถึงขั้นที่ว่าอัศจรรย์เลยโลกเลยสงสารก็เป็นขึ้นมาในหัวใจดวงนั้น ที่เราไม่เคยคาด เคยคิด แต่มันเป็นขึ้นมาอย่างจังๆ จะไม่สอนใครเลย โลกอันนี้ไม่มีใครจะรู้ได้เห็นได้ใน ธรรมประเภทนี้ แล้วก็ท้อใจที่จะสั่งสอนใครต่อใคร เพราะไม่มีใครรู้ได้ มันความคาด นั้น เข้าใจว่ารู้แต่เราคนเดียว แต่เวลาพิจารณาถึงปฏิบัติทาการดำเนินมา มันก็ยอมรับกัน ก็รู้ได้เห็นได้อย่างเดียวกันหมด นี่ละขอให้ปฏิบัติ

ให้ดูจิตใจ ภาวนาให้ดูความติดต้นของใจ ความติดต้นนั้นคือกิเลสมันดิน พอ ธรรมจับเข้าไปสติจับเข้าไปกิเลสจะไม่ติดต้น บังคับ มันอยากติดอยากคิดอยากคิด อยากรู สติติดเข้าไปมันก็คิดไม่ได้เพราะสติ ถ้างสติมีอยู่กับตัวแล้วกิเลสจะออก ไม่ได้ ถ้าเปลือบออกแล้วนะกิเลสออกแล้ว เพราะฉะนั้นจึงตั้งสติให้ดี ความคิด ความปรุณั้นแลคือกิเลส สังขาร อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา อวิชชาต้นออกให้เกิดสังขาร สมุทัยออกไปไม่หยุดไม่ถอยไม่มีวันอิมพอ คิดปรุณจนกระทั่งหลับ ถ้าไม่หลับตายมนุษย์ เรา เพราะอำนาจของกิเลสมันผลักดันให้คิดให้ปรุณต่าง ๆ

ที่นี้เวลา อวิชชาปจฺจยา ดับไปแล้ว ตัวไหนจะมาต้นให้คิดให้ปรุณไม่มี หหมด คิด ก็เป็นขั้นธล้วนๆ คิดธรรมดาๆ คิดแล้วเกิดแล้วดับๆ ไม่มีเงื่อนต่อ กิเลสเป็นเงื่อนต่อ กิเลสเป็นธรรมชาติที่ผลักดันให้คิดไปเรื่อยๆ เมื่อกิเลสสิ้นลงไปแล้วไม่มีอะไรผลักดัน ขั้นธของพระอรหันต์เช่นสังขารขั้นธก็เป็นขั้นธล้วนๆ ใ้ไปในเวลามีชีวิตอยู่เท่านั้นเอง ทุกอย่างท่านใช้พอประมาณๆ ระวังเมื่อไรก็ได้ เช่นอย่างเข้าที่ภาวนานั่งสมาธิภาวนา นั้นละท่านระวังขั้นธ จิตนี้บริสุทธิ์ล้วนๆ แล้วไม่มีปัญหาอะไรเลย แต่ความรับผิดชอบ

ระหว่างชั้นกับจิตยังมีอยู่ เพราะฉะนั้นเมื่อเวลาชั้นทำงานอะไรพอประมาณแล้วท่านก็
ระงับ เช่นเข้าสมาธิภาวนานั้นระงับชั้น ไม่ให้มันคิดมันปรุงเรื่องอะไร นั่นเรียกว่า
ระงับชั้น เป็นวิหการธรรม ความอยู่ผาสุกสบายในระหว่างที่มีชีวิตอยู่ของพระอรหันต์
ท่าน ท่านเป็นอย่างนั้นนะ

มันเห็นอย่างจรงใจนี้ไม่สงสัย จะสงสัยอะไร พระพุทธเจ้าก็จำอยู่ในหัวใจนี้แล้ว
เป็นอันเดียวกันแล้วอย่างนี้ จะไปหาพระพุทธเจ้าที่ไหน มันจำอยู่เป็นอันเดียวกันแล้ว
เป็นเหมือนน้ำมันมหาสมุทรทะเลหลวงตั้งเคยพูดแล้ว มันจะไหลมาจากที่ไหนคลองใด ๆ ก็
ตาม ก็ชื่อน้ำนี้ไหลมาจากคลองนั้นๆ แต่พอถึงน้ำมันมหาสมุทรแล้วเป็นมหาสมุทรอัน
เดียวกันหมด ไม่มีว่าคลองนั้นคลองนี้อีกเลย นี่จิตของผู้สร้างบารมีก็เหมือนกัน สร้าง
คุณงามความดีนี้ไหลเข้าไปละนะนั้น จะไหลเข้าสู่มรรคผลนิพพาน ทำบุญให้ท่านรักษา
ศีลเจริญเมตตาภาวนาไม่หยุดไม่ถอย มันก็ค่อยไหลเข้าไปๆ หามหาวิมุตติมหานิพพาน
นะซิ พอเต็มที่แล้วก็เข้าฝั่งที่นั่นเลย

พอถึงมหาวิมุตตินิพพานนี้จำแนกแบบเดียวกัน เป็นน้ำมันมหาสมุทรเหมือนกัน
หมด นี่ก็เป็นน้ำมันมหาวิมุตติมหานิพพานเหมือนกันหมด ท่านจะสงสัยกันยังง
พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย ท่านไม่ได้สงสัยกัน เป็นอันเดียวกันแล้ว นตฺถิ เสย
โยว ปพฺพาปิโย ไม่มีความยิ่งหย่อนต่างกันเลยคือความบริสุทธิ์ นอกจากนั้นก็กันไป
ตามอำนาจสาบุญญาภิสมภาร หน้าเบิกกว้างแคบลึกตื้นหยาบละเอียดก็เป็นไปตาม
วาสนาของตน อันนั้นไม่ได้นับเข้าในความบริสุทธิ์ เป็นปลีกย่อยเป็นกิ่งก้านสาขาดอก
ใบไปเท่านั้น

ให้พากันพิจารณาระจิดนี้สำคัญมาก พาเกิดพาทายกองกันอยู่นี้คือจิตดวงนี้เอง
ความทุกข์เหลือล้นพันประมาณ ไม่ล้นที่ไหนไม่มีภูเขาสูงไหนไปแบกกองทุกข์ ดินฟ้า
อากาศตรงไหนไม่ไปแบกกองทุกข์ คือหัวใจเท่านั้นเป็นผู้แบกกองทุกข์ เวลาทุกข์มาก ๆ
มารวมอยู่ที่หัวใจ เวลาเบิกกิเลสตัวสร้างทุกข์นี้ขึ้นมา ออกมาได้มากน้อยๆ ความสุข
ความเจริญความสว่างไสวจะเกิดขึ้นที่จิต จะปรากฏขึ้นๆ ต่อไปก็จำขึ้นมา จำขึ้นมาเรื่อย
จนอัศจรรย์ตัวเอง ที่นี้สุขทั้งหลายไม่มีอยู่ในที่ใด ไม่มีภูเขาสูงไหนจะไปรับความสุขเป็น
คลังของความสุข ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศ ท้องฟ้ามหาสมุทรไม่มีที่รับสุขรับทุกข์ได้ มี
ใจดวงเดียว ใจเป็นผู้รับสุขแล้วรับหมดเลยที่นี้ ที่นี้มันก็ครอบโลกธาตุ เมื่อถึงขั้นที่จิต
ได้ครอบโลกธาตุคือเลยสมมุติไปหมดแล้วมันจำครอบไปหมดเลย นี่จิตที่ได้รับการ
ฝึกฝนอบรมแล้ว ถ้าไม่ฝึกปล่อยให้เป็นไปตามบุญตามกรรมก็อย่างนี้แหละ

เวลานี้ชาวพุทธเรากำลังเป็นบ้ากับกิเลสตัณหา เป็นบ้ายศบ้าลาภบ้าสรรเสริญ
เยินยอ บ้าได้ไม่พอ บ้าอำนาจก็พิลึกพิลั่นทุกอย่าง ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา

บ้าใหญ่ๆ สามตัวนี้หมุนหัวใจสัตว์โลก เป็นผู้ใหญ่เท่าไรยิ่งมีความทุกข์มากเท่านั้น เอาธรรมจับปู้รูกันเลย ไม่มีอะไรที่จะมองเห็นกิเลสว่าเป็นความทุกข์ขนาดไหนอยู่ในหัวใจสัตว์ มีธรรมเท่านั้นมองเห็นหมด ใครจะใหญ่โตขนาดไหนก็มีแต่เสกสรรปั้นยอลมๆ แล้งๆ ไม่ใช่หลักความจริงคือธรรมครองใจ ถ้าธรรมได้ครองใจแล้วจำอยู่ทั้งหมด ใครจะเสกสรรปั้นยอลมไม่เสกสรรปั้นยอลพอแล้วทุกอย่าง เป็นส่วนเกินทั้งหมดไม่รับๆ ให้พากันจำเอานะ ให้ฝึกจิตนะ ฝึกให้ดีภาวณา พวกอยู่ในครัวนี้เราก่อนๆ โลมจนอกจะแตกแล้วนะ มาอยู่นี้มากมายก่ายกอง มาทุกแบบทุกฉบับ เราก็ดนเอาๆ เพราะแก่แล้วไม่อยากจะเล่นกับอะไรแล้วนี่ปล่อยไป ถ้าทนไม่ไหวก็ว่างเสียทีหนึ่ง ถ้าพอทนได้ก็ทนไปหูหนวกตาบอดไปอย่างนั้นละ พากันตั้งใจนะ เอาละหยุดเทศน์

ผู้กำกับ มีการ์ตูนครับ (เอ้อ เอ้าการ์ตูนว่ามา) เป็นโจรปรึกษากันจะไปปล้นครับ เพื่อนก็บอกว่า “ลงมือปล้นวันนี้เลยดีกว่า” ภาพที่สองบอกว่า “ใจเย็นๆ ต้องรอวันศุกร์” (วันศุกร์มันเป็นไง) เพื่อนเขาถามว่า “ถือฤกษ์ถือยามด้วยหรือ” เพื่อนอีกคนก็เลยตอบว่า “เปล่า วันศุกร์ตำรวจแห่ไปสวนลุมฯกันหมด” (แห่ไปทำไมสวนลุม) ก็ไปอารักขาที่คุณสนธิไปพูดที่สวนลุมพินิละครับ (ไปอารักขาคุณสนธิหรือไปอารักขาใคร) ไปตามคำสั่งเจ้านายเขานั้นละครับ

อันนี้ก็ทำงานของใครไม่รู้ละครับ บอกว่า “งบบกลางเราร่อยหรือลงป๋นากแล้ว ถ้าไม่กุ่มมาเพิ่มเราแย่นะ” ที่ทำงานเขาพูดกัน ที่บ้าน นี่ภรรยา นี่สามี ที่บ้าน “ทรัพย์สินเราเพิ่มขึ้นจนน่ากลัว ถ้าไม่รีบใช้เร็วกว่านี้ เราแย่นะ” (เข้าทำดีนะ ที่แรกทำอะไรทรัพย์สินมัน เอ้อว่าใหม่อีก) “งบบกลางเราร่อยหรือลงอย่างน่ากลัว ถ้าไม่กุ่มมาเพิ่ม เราแย่นะ” ต้องไปกู่สะ พอที่บ้าน “ทรัพย์สินเราเพิ่มขึ้นจนน่ากลัว ถ้าเราไม่รีบใช้เร็วกว่านี้ เราแย่นะ”

หลงตา ไป ไปนี่พากันรีบใช้นะ ไม่งั้นจะแย่นะพวกนี้ ให้พากันรีบใช้เลยนะ ไม่งั้นแย่ เข้าทำดีเว้ย (นี่คุณทองก้อนโทรมา) ให้บอกไป ให้ตอบไปประสาช้เราก็มีกลัวมันอะไรว่าง เข้าใจไหม ให้ตอบไปอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าจะตอบก็ตอบว่า ประสาช้ที่เขาปามา นั้นมันไกลมันอยู่ห่างตัวเรา ช้อยู่ในเรานั้นมากกว่านั้น ชนะมันได้สบายเข้าใจไหม เอาอย่างนั้นละ จะไปกลัวช้เขาเขาเอาช้มาปา ช้ของเรามันยังมีอยู่ที่นี่ ต่อสู้กันได้แพ้วบเลย เข้าใจไหม สู้ช้เราไม่ได้เรามีทุกคนช้อยู่ที่นี่ไซ้ไหม ไซ้ช้ช้มาเป็นก้อนเท่ากอบเท่ากำเท่านั้น ช้เราเต็มทุกคนๆ ใส่มันหัวแบนไปเลยเข้าใจไหม ได้ยินว่ากลุ่มชายฉกรรจ์มันเอาช้ไปปาที่ทำงาน แล้วทางนี้ก็ตอบไปว่า อย่าไปกลัวช้มันมันอยู่นอกๆ ช้เราเต็มท้อง

เรานี้จะไปกลัวมันทำไม มีทุกคน ไปกลัวขี้มันทำไมอยู่นอกๆ ถ้ากลัวให้กลัวขี้เรานี้ซิ
เข้าใจไหม มันเปื้อนก็เปื้อนเรานี้เข้าใจ เข้าใจแล้วนะ เอาละทีนี้จะให้พร

เมื่อวานนี้ที่เขามา เหยียดมันไปออกกันยังไง ล็อกเกตล็อกเก็ตนั่นนะ ที่เขามา
เกิดเรื่องอยู่นี้เมื่อวาน เขามาอ่านผางๆ ขึ้นเลย เข้าใจไหมล่ะ ว่าเขาเป็นคนถูก พวกนี้
มาแย่งหรืออะไรว่าเป็นคนผิด เวลาเราตัดสิน ให้เลิก มันผิดทั้งสองคนเลย ได้ยินไหม
เมื่อวานนี้ นั่นละเป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรมเราพูดนี้ ก็เราไม่ได้อนุญาตมันขโมยไปทำ
แล้วจะตั้งตัวเป็นเจ้าของ ไปปรับโทษคนอื่นว่าเขามาแย่งอะไรนี้ มันผิดทั้งสอง ให้เลิก
กันทั้งสองเลย ก็มันผิดจริงๆ เราไม่ได้อนุญาตนี่นะ ของขลังนั้นของขลังนี้ ให้มันขลังอยู่
ในนี้ซิ ขลังอยู่ในนี้แล้วไปที่ไหนโล่งไปหมด

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz